

Öt buborék meséje

9

Az utolsó buborék

A Napkelte-barlangra csönd borult. A felhők, a mindig csacsogó szelek és madarak mind Fürkész mesterék és vendége köré gyűltek, úgy hallgatták.

– Bizony mondom, így volt! Esthajnal királynő mély varázsálomba merült. – Magyarázta Röpke, a pisze szárnyú denevér. – Az ezeréves tölgy pedig felébredt, és azt a rejtélyes verset dörmögte.

– Az a vers lesz a megoldás, és én utánajárok! – jelentette ki Fürkész mester. – Ráadásul az ötödik buborék pár napja felfénylett és Esthajnal királynőt mutatta, amint csak alszik és alszik.

Kejfel jelentősegteljesen meggyújtotta a tökhéjlámpácskákat, Röpke pedig beleszürcsölt szamócalevébe.

– Holnap útra kelek Lombdomb királyságba. – Mondta a csupaszakáll mester, mire Kejfel feljajdult.

– Nyugodj meg, te világ lustája, nem kell jönnöd! Hajnalban nyergeld fel nekem Csetliket!

– Nem fogsz bejutni a várba, Fürkész mester. Az egész erődítményt körbezárta a fagyurak ostromló serege. Még én se tudok besurranni, pedig kicsi vagyok. – Ingatta a fejét Röpke.

– Szelek szárnyán, felhők lábán, de oda kell jutnom. – Jelentette ki Fürkész és visszavonult, hogy felkészüljön az utazásra.

Kejfel annyira aggódott, hogy hajnalban kis híján elaludt, s némi késéssel ugyan, de felnyergelte Csetliket, a pattantyút.

Rövid búcsúzkodás után a mester neki is lódult a lejtőnek, keresztül árkon és bokron, túl

csetlésen és botlásan, elcsúszáson és mászáson. Mindvégig az utolsó buborék lebegett előtte, mintha hívná, vezetné őt.

Átérték az erdőn, a Harmat tulipánok völgyén, a fecsegő levelű pletykaligetekken, a sebes sodrású Pizsmogó-folyóig. Ott aztán Fürkész mester egy óriás dióhéjból és lapulevélből kis vitorlást mókolt, majd megkérte a mindig lassan hömpölygő folyót, hogy gyorsítsa fel folyását.

Két nyurga szél társául szegődött, és váltva fújták a lapulevél vitorlát. Sebesen haladtak, éjszakára a vigyorgó vadalmák ligetébe értek.

– Különös – jegyezte meg Fürkész –, ezek a vadalmák éjjel nappal szórakoztatják egymást. De most milyen csend van, mintha aludnának.

– Nem alszunk, csak nincs kedvünk viccelődni – jegyezte meg egy lógó orrú alma, és sóhajtva hozzátette –, hideg is van, és elveszítettük a színünk nagy részét.

– Ó, ezt nagyon sajnálom, barátom! Bizony meglepően hűvös az idő.

– Jegyezte meg a mester, és összébb húzta szakállát. Aztán nagyot ásított a fáradtságtól, s szinte nyomban el is aludt.

Másnap estére értek fel a Kemence–hegy tetejére, onnan már látszott Lombdomb királyi vára. Körülötte, ameddig a szem ellát, fagyurak rettentő serege készülődött az ostromra. Az egész táj jeges volt és szürke, mintha örök tél ülne a vidéken.

– Hmm, hmm – hümögött a mester. – Itt bizony pattantyú háton be nem jutok. Te csak legeléssz, kedves barátom, én addig egy másik bejáratot keresek.

Csetlik megfogadta tanácsát, lebukdácsolt a lebbencs bokrok közé. A csupaszakáll mester pedig a hatalmas sziklák között fürkészt, vizsgálódott, keresett valamit.

Őt magasba nyúló kőhalom között meg is találta a rejtett, mágikus bejáratot. Már épp elmormolta volna a kaput nyitó jelszót, amikor jeges hang ütötte meg a fülét.

– Hova, hova, te szőrmók? Gyüsz te velünk fogságba!

A mester felnézett, és azt látta, hogy három nagydarab fagykatona veszi körül, lomha mancsaikkal már nyúlnak is feléje.

– Hogy a manó csípje meg! Már megint varázsolnom kell! – bosszankodott Fürkész mester és kitépett pár szálat a szakállából.

– Egynek láttok, kettő vagyok, kettőből is négyet ugrok! Tizenkettő egy tucat! Lomha jég ma el nem kap! – kántálta a varázsversikét, és ráfújta a szőrszálakra, azokból azon nyomban

Fürkész mesterek kerekedtek. Hamarosan tizenkét csupaszakáll szőrnök ugrabugrált a sziklák között.

Próbálták elkapni a hideg mancsú behemótok, de mindig egy ál-Fürkészt ragadtak meg, s amint hozzáérték, rögvest szőrszállá változott.

– Álbajusz! – nevetett a mester, és besurrant a mágikus kapun, amelynek túloldalán az ostromlott várba ért.

Lombdomb királyi várában nagy felfordulás volt éppen, jobbra–balra futottak a kékfarkú maki hírnökök, az íjász vándorborzok, a körmös medvék pedig a falakat védték.

– Fürkész mester, te itt? – röppent hirtelen mellé Dany és Tiko, a két sárkányfi.

– Itt-itt, Kvantusz merre van?

– Ó, a bölcs Kvantusz mester már jó ideje átment Zsibongócia világába. – Felelte Dany.

– Hmm, azonnal beszélnem kell a tanáccsal!

A tanácsteremben mindenki kíváncsian várta, hogy mit mond az ősz szakállú mester.

– A dolog így áll. Kvantusz mester odaát van jó ideje, mivel a vers odavezette. Nem várhattok itt rá, az is lehet, hogy bajba került – magyarázta Fürkész. – A négy fénylő buborék akkor éjjel jelent meg, amikor Lombdomb királyság bajba került, s a buborékok négy kis hőst mutattak. Ők képesek lesznek átmenni a másik világba, megkeresni a mestert, és megfejteni a rejtélyt.

– S kik azok a hősök? – kérdezte a lovagok vezetője.

– Napszárnyú Athor gyermekei, a bátor Drazsé, a csupa szív Yoyo, kis ezermesterünk, Tiko és a bölcs Dany.

– De hiszen ők még kicsik! – aggódtak a tanácstagok. – Küldjünk inkább erős harcosokat.

– A fénylő jósbuborékok nem hazudnak – szólt közbe Timila, az álomlátó kanári, és meglebbentette ezerszínű szárnyát. – Az idő sürget, vállaljátok, sárkányfiak?

– Vállaljuk! – felelte Drazsé, Tiko és Dany szinte egyszerre. – Megkeressük Kvantusz mestert és megfejtjük a titkot!

– Akkor kövessetek! – szárnyalt fel Timila. – Maradt még egy mágikus kapunk a várban, ami Zsibongócia világára nyílik!

Így történt, hogy négy bátor kis sárkány útnak indult, hogy megmentse királyságukat és megfejtsék a titkot.

